

VRAŤTE SE DO SVĚTA PERCYHO JACKSONA

APOLLÓNŮV PÁD

UTAJENÉ ORÁKULUM

RICK
RIORDAN

FRAGMENT

Apollónův pád

Utajené orákulum

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz
www.albatrosmedia.cz

Rick Riordan

Apollónův pád – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2016

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřovaná
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA a.s.**

APOLLÓNŮV PÁD

UTAJENÉ ORÁKULUM

AP^{OLLÓNŰV} PÁD

UTAJENÉ ORÁKULUM

Napsal Rick Riordan

Věnováno múze Kalliopé

(Měl jsem to udělat už dávno. Neublížuj mi, prosím.)

TÁBOR POLOKREVNÝCH

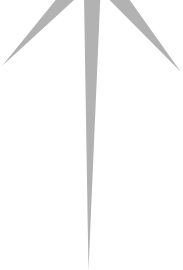

ZÁLIV LONG ISLAND

1

Zmlácen gaunery

Kéž bych je mohl ztrestat!

Smrtnost je děs

JMENUJU SE APOLLÓN. A býval jsem bohem.

Za ty čtyři tisíce šest set dvanáct let svého života jsem už provedl leccos. Rozšířil jsem nákazu mezi Řeky, kteří obléhali Tróju. Ve čtvrtém zápase Světové série roku 1926 jsem požehnal baseballistu „Babea“ Rutha třemi homeruny. Proklel jsem Britney Spearsovou na předávání cen MTV Video Music Awards 2007.

Ale za celý svůj nesmrtelný život jsem ještě nikdy nepřistál v popelnici.

Nemám tušení, jak se to stalo.

Prostě jsem se probral a padal jsem. Před očima se mi míhaly mrakodrapy, za mnou jako vlečka plápolaly plameny. Pokoušel jsem se letět. Snažil jsem se proměnit v obláček, teleportovat se na druhý konec světa nebo udělat sto dalších věcí, které by pro mě měly být hračka, ale pořád jsem jen padal, níž a níž. Vlétl jsem do úzké propasti mezi dvěma budovami a PRÁÁÁSK!

Existuje smutnější zvuk než plesknutí boha do hromady pytlů se smetím?

Válek jsem se v otevřené popelnici a sténal bolestí. V nose mě pátil smrad zkaženého salámu a nacucaných plínek. Připadalo mi, že mám zlomená žebra, jenže to byl nesmysl.

V hlavě jsem z toho měl guláš, ale vynořila se z něj jedna vzpomínka – hlas mého otce Dia: TVOJE CHYBA. TVŮJ TREŠT.

Došlo mi, co se to se mnou stalo. A zoufale vzlykl.

Jsem bůh poezie, ale stejně se mi těžko vyjadřuje, jak mi bylo. Copak tomu vy – pouzí smrtelníci – můžete porozumět? Představte si, že vás svléknou a stříkají požární hadicí před rozchechtaným davem. Představte si tu ledovou vodu v puse a v plicích, modřiny na kůži a klouby rozmačkané tlakem vody. Představte si, že jste bezmocní, zahanbení, totálně bezbranní – veřejně a brutálně připravení o své já. Moje ponížení bylo ještě mnohem horší.

TVOJE CHYBA, zněl mi Diův hlas v hlavě.

„Ne!“ vyjel jsem zoufale. „To nebyla moje chyba! Prosím!“

Nikdo neodpověděl. Vlevo i vpravo od popelnice po cihlových zdech klikatě šplhaly rezavé požární žebříky. Nahoře se nesmlouvavě kabonilo šedivé zimní nebe.

Snažil jsem se vybavit si z toho odsouzení ještě něco. Řekl mi otec, na jak dlouho to bude? A co mám udělat, abych si zas vysloužil jeho přízeň?

V hlavě jsem měl pusto a prázdno. Vlastně jsem si ani neuvědomoval, jak Zeus vypadá, natož proč si usmyslel shodit mě na zem. Týkalo se to nějaké války s Giganty, došlo mi. Bohy to zaskočilo, ztrapnilo, málem prohráli.

Jistě jsem věděl jedinou věc: můj trest je nespravedlivý. Zeus potřeboval na někoho svalit vinu, a koho jiného vybrat než toho nej-

pohlednějšího, nejnadanějšího a nejoblíbenějšího boha ze všech: mě.

Ležel jsem mezi smetím a tupě zíral na cedulku na víku popelnice: PRO VYVEZENÍ VOLEJTE ČÍSLO...

Zeus si to rozmyslí, přesvědčoval jsem se. Chce mi jenom nahnat strach. Každou chvíli mě vytáhne zpátky na Olymp a celá věc se uzavře varováním.

„Jasně...“ Samotnému mi to znělo falešně a zoufale. „Jasně, tak to bude.“

Zkusil jsem se pohnout. Chtěl jsem stát na nohou, až se mi Zeus přijde omluvit. Pod žebry mi pulzovalo. Žaludek se mi svíral. Chytil jsem se kraje popelnice a povedlo se mi přehoupnout ven. Vykulil jsem se a přistál na asfaltu, až mi v rameni křuplo.

„*Jauvaaaaajs*,“ sykl jsem bolestí. „Zvedni se. Vstaň.“

Vyškrábat se na nohy nebylo jenom tak. Hlava se mi točila, málem jsem z té námahy omdlel. Stál jsem v nějaké slepé uličce. O pár desítek metrů dál ústila do ulice se zašlým výkladem exekuční kanceláře a zastavárny. Tipoval jsem to na západní stranu Manhattanu nebo snad na Crown Heights v Brooklynu. Zeus se na mě musel pořádně naštvat.

Prohlédl jsem si svoje nové tělo. Běloch v pubertě, oblečený v teniskách, džínách a zeleném tričku s límečkem. Nudné jako smrt. Připadal jsem si nemocný, slabý a strašlivě, strašlivě lidský.

Nikdy nepochopím, jak to vy lidi můžete vydržet. Celý život trčíte uvěznění v pytli masa, nemůžete si vychutnat ani nejjednodušší potěšení, kupříkladu proměnit se v kolibříka nebo se rozplynout na čiré světlo.

A teď, nebesa mi pomozte, jsem se stal jedním z vás – další hroudou masa a kostí.

Prošacoval jsem si kapsy u kalhot, jestli mi tam někde nezůstaly klíčky ke slunečnímu vozu. Kdepak. Objevil jsem lacinou plastovou peněženku a v ní sto dolarů – asi stravné na první smrtelný den – a řidičák pro mladistvého vydaný státem New York. Z fotky na mě hleděl kudrnatý moula jménem *Lester Papadopoulos*. Tohle přece nemůžu být já! Diova krutost nezná meze!

Nakoukl jsem do popelnice, jestli spolu se mnou nespadl na zem i můj luk, toulec a lyra. Stačila by mi i harmonika. Jenže nic.

Zhluboka jsem se nadechl. *Hlavu vzhůru*, nabádal jsem se. *Nějaké božské schopnosti mi musely zůstat. Mohlo to dopadnout hůř.*

Ozval se jakýsi chraplavý hlas: „Hej, Cade, čum na toho chcí-páka.“

Východ z uličky blokovali dva mladíci: jeden podsaditý, platinově blond, a druhý vysoký zrzek. Oba měli volnou mikinu s kapucí a pytlovité kalhoty. Po krku se jim plazili vytetovaní hadi. Už jim chyběl jen nápis GRÁZL na čele.

Zrzek zaostřil na peněženku v mojí ruce. „No tak, Mikey, buď milej. Ten trouba vypadá na štědrýho člověka.“ Zašklebil se a vytáhl od opasku lovecký nůž. „Vsaď se, že nám chce darovat všechny svoje prachy.“

Za to, co se stalo potom, může jediné má dezorientace.

Došlo mi, že jsem přišel o nesmrtelnost, ale pořád jsem se považoval za Apollóna všemohoucího. Uvažování se nedá změnit tak rychle jako například proměnit se ve sněžného leoparda.

A navíc, když mě dřív Zeus ztrestal proměnou ve smrtelníka (ano, už se to stalo dvakrát), nechal mi nesmírnou sílu a aspoň část božských dovedností. Čekal jsem, že to teď bude taky tak.

Nemínil jsem připustit, aby ti dva smrtelní dacani jen tak sebrali peněženku Lestera Papadopoulose.

Napřímil jsem se a doufal, že Cadea a Mikeyho zastraší můj velitelský postoj a božská krása. (Ta mi jistě zůstala, ať si fotka na řidičáku ukazuje, co chce.) Po krku mi tekl nějaký teplý hnus z popelnice, ale nevšímal jsem si ho.

„Jsem Apollón,“ zahřímal jsem. „Máte tři možnosti, smrtelníci: nabídnout mi obětinu, utéct, nebo se nechat zničit.“

Zamlouvalo by se mi, kdyby ta slova zarezonovala dunivou ozvěnou v uličce, otřásla newyorskými mrakodrapy a z nebes se snesly doutnající trosky. Ale jaksi divně mi přeskočil hlas a slovo *zničit* jsem spíš vykvikl.

Zrzavý Cade se zašklebil ještě víc. Napadlo mě, že by byla legrace oživit vytetované hady na jeho krku a nechat ho uškrtit.

„Co myslíš, Mikey?“ zeptal se parťáka. „Dáme mu obětinu?“

Mikey se zamračil. S těmi ježatými blond vlasy, krutýma očkami a rozložitou postavou mi připomněl nestvůrnou svini, která za starých dobrých časů terorizovala vesnici Krommyon.

„Na obětinu se necejtím, Cade.“ Hlas měl, jako by svačil hořící cigarety. „Jak bylo to další?“

„Utýct,“ napověděl mu Cade.

„To ne,“ zamítl to Mikey.

„Nechat se zničit?“

Mikey si odfrkl. „A co kdybysme místo toho zničili my *jeho*?“

Cade otevřel vystřelovák a chytil ho za rukojeť. „To беру. Máš přednost.“

Zasunul jsem si peněženku do zadní kapsy a zvedl pěsti. Nerad dělám ze smrtelníků sekanou, ale nepochyboval jsem, že to dokážu. I v tomhle oslabeném stavu budu mnohem silnější než každý člověk.

„Já vás varoval,“ řekl jsem. „Mám sílu, o jaké se vám ani nesní.“

Mikey si protáhl ruce a zapraskal klouby. „Hmmm.“

Sunul se ke mně.

Sotva se mi ocitl v dosahu, udeřil jsem. Vložil jsem do té rány veškerý vztek. Dost na to, aby to Mikeyho vypařilo a nechalo po něm na asfaltu jenom mastný flek.

Jenže on uhnul, což mě rozladilo.

Zavrával jsem. Musím říct, že to Prométheus dost odflákl, když vás lidi uplácá z hlíny. Máte strašlivě neohrabané nohy. Snažil jsem se to vyvážit, čerpat ze svých neomezených zásob mrštnosti, ale Mikey mě kopl do zad. Upadl jsem na svou božskou tvář.

Nozdry se mi nadmuly jako airbagy. V uších mi luplo. V puse jsem ucítil měďnatou příchut'. Překulil jsem se, zasténal a rozmazáně viděl, jak na mě shlížejí dva grázli.

„Mikey,“ zeptal se Cade, „sní se ti o síle tohohle paka?“

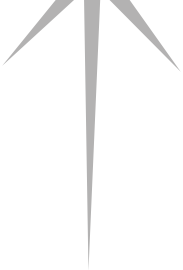
„Ne,“ uchechtl se Mikey. „To teda nesní.“

„Blázni!“ zachroptěl jsem. „Zničím vás!“

„Jo, jasně.“ Cade odhodil nůž. „Ale nejdřív ti dáme co proto.“

Cade zvedl nohu, nad obličejem se mi objevila bota a pak celý svět zčernal.

2

*Trapas na trapas
a k tomu ještě dívka...
K čertu s banány!*

TAK HROZNĚ MĚ nikdo nezdrtil od mé kytarové soutěže s Chuckem Berryem v roce 1957.

Když mě Cade s Mikeym kopali, schoulil jsem se do klubíčka a chránil si hlavně žebra a hlavu. Byla to nesnesitelná bolest. Třásl jsem se, zvedal se mi žaludek, ztrácel jsem vědomí a zase se probouzel, před očima mi plavaly rudé fleky. Když útočníky přestalo bavit kopání, praštili mě do hlavy pytle se smetím a ten se roztrhl a zasypal mě kávovým lógreem a plesnivými ovocnými slupkami.

Konečně odstoupili a těžce funěli. Prošacovaly mě surové ruce a sebraly mi peněženku.

„Zírej na to,“ ozval se Cade. „Má tu prachy a průkaz... Nějakej Lester Papadopoulos.“

Mikey se uchechl. „*Lester?* To je ještě blbější než Apollón.“

Osahal jsem si nos. Připadal mi nateklý jako vodní matrace a velký taky tak. Na prstech se mi zaleskla červená.

„Krev,“ zamumlal jsem. „To není možné.“

„To je úplně klidně možný, Lestere.“ Cade si ke mně dřep.

„A možná tý krve bude ještě víc. Co kdybys nám vysvětlil, proč nemáš kreditku? Nebo mobil? Neříkej mi, že jsem se tak nadřel kvůli mizerný stovce.“

Hleděl jsem na krev na svých prstech. Jsem bůh. *Nemám* krev. I když mě dřív proměnili ve smrtelníka, stejně mi žilami tekl zlatý ichor. Ještě nikdy jsem nebyl tak... *proměněný*. Musí to být nějaký omyl. Někáký švindl. Prostě něco.

Zkusil jsem se posadit.

Ruka mi ujela na banánové slupce a já se zase svezl na zem. Útočníci nadšeně zavyli.

„Já ho prostě žeru!“ vyjel Mikey.

„No jo, ale šéf přece řekl, že je v balíku,“ zamyslel se Cade.

„Šéf...“ zahučel jsem. „Šéf?“

„Přesně tak, Lestere.“ Cade mě cvrknul prstem do spánku. „Šéf nám řekl: ‚Běžte do tý uličky. Snadný prašule.‘ Prý tě máme zrychlovat a vzít ti všechno, co máš. Ale tohle,“ zamával mi penězi před očima, „to je prd.“

Přes to všechno jsem ucítil příval naděje. Pokud na mě ty grázly poslal „šéf“, musí to být bůh. Žádný smrtelník nemohl vědět, že přistanu zrovna tady. Možná že Cade a Mikey ani nejsou lidé. Možná jsou to šikovně zamaskované nestvůry nebo duchové. To by aspoň vysvětlovalo, proč mě zmlátili tak snadno.

„Kdo – kdo je váš šéf?“ Vystrachal jsem se do stoje, z ramen se mi sypal lógr. Hlava se mi motala, jako bych proletěl moc blízko výparů prapůvodního chaosu, ale nechtěl jsem se nechat ponížit. „Poslal vás Zeus? Nebo snad Arés? Žádám o slyšení!“

Mikey a Cade se na sebe podívali, jako by chtěli říct: *Věřil bys tomu?*

Cade si sebral nůž. „Ty jsi úplně vymaštěnej, co, Lestere?“

Mikey si stáhl opasek – řetěz z kola – a omotal si ho kolem pěsti.

Rozhodl jsem se podmanit si je zpěvem. Mým pěstem sice odolali, ale mému zpěvu podlehne každý smrtelník. Zrovna jsem se rozhodoval mezi „You Send Me“ od Sama Cookea a svou původní podobou „Jsem tvůj bůh básní, baby“, když se ozvalo: „HEJ!“

Ti dva křiváci se obrátili. Nad námi na plošině požárního žebříku v prvním patře stála asi tak dvanáctiletá holka. „Nechte ho být,“ poručila jim.

Nejdřív ze všeho mě napadlo, že mi přišla na pomoc Artemis. Sestra se často zjevuje jako dvanáctiletá holka, nikdy jsem nepochopil proč. Ale něco mi říkalo, že to není ona.

Ta holka na žebříku nevypadala moc hrozivě. Byla malá a baculatá, tmavé vlasy měla ostříhané na pážecí účes a na očích černé brýle ve tvaru kočičích očí s lesklými kamínky v rozích. Ani v té zimě neměla kabát. Svršky jako by jí vybralo děcko ze školky – červené tenisky, žluté punčocháče a rovné zelené šaty. Možná zrovna šla na maškarní za semafor.

Jenomže... ve tváři měla jakýsi divoký výraz. Mračila se stejně zatvrzele jako moje stará kamarádka Kyréné, když zápasila se lvy.

Na Mikeyho s Cadem to nezapůsobilo.

„Zmiz, prcku,“ obořil se na ni Mikey.

Holka si dupla, až se požární schodiště otřásl. „To je moje ulička. Řídí se to tu podle mě!“ houkla panovačně zastřeným hlasem, jako by pucovala kamarády ze dvorka. „Všechno, co má ten trouba, je moje, včetně prachů!“

„Proč mi všichni říkají trouba?“ zakvílel jsem slabě. To jsem si nezasloužil, i když jsem byl zmlácený a vyválený ve smetí. Ale nikdo si mě nevšímal.

Cade se škaredil na tu holku. Zrzavě rudá barva vlasů jako by se mu rozlezla až do obličeje. „To si ze mě děláš srandu. Ztrať se, ty huso!“ Sebral shnilé jablko a hodil ho po ní.

Holka sebou ani neškubla. Ovoce jí přistálo u nohou, neškodně se odkutálelo a zastavilo se.

„Chceš si zahrát s jídlem?“ Utřela si nos. „No tak jo.“

Nevšíml jsem si, že by to jablko nakopla, ale najednou se rozletělo zpátky a s vražednou přesností zasáhlo Cadea do nosu, až se svezl na zadek.

Mikey zavrčel. Vydal se k požárnímu schodišti, ale do cesty mu jakoby sama od sebe vklouzla banánová slupka. Uklouzl a tvrdě dopadl na zem. „AUUU!“

Odplížil jsem se od nich dál. Napadlo mě, že vezmu nohy na ramena, ale taktak jsem se belhal. A nechtěl jsem dostat pecku shnilým ovocem.

Děvče přelezlo zábradlí. Překvapivě mrštne se svezlo na zem a sebralo z popelnice pytel smetí.

„Nech toho!“ Cade se snažil odlézt jako krab. „Domluvíme se!“

Mikey zasténal a překulil se na záda.

Holka našpulila pusu. Rty měla rozpraskané, u koutků jemně tmavé chloupky.

„Vy dva se mi nelíbíte,“ prohlásila. „Tak se pakujte.“

„Jo!“ souhlasil Cade. „Jasně! Jenom...“

Natáhl se po penězích rozsypaných mezi kávovou sedlinou.

Holka máchla pytlem smetí. V polovině oblouku praskl a vy-chrlil lavinu shnilých banánů. Cadea ten nápor přišpendlil k zemi, Mikey vypadal jako po útoku masožravých hvězdic.

„Vysmahněte z mojí uličky,“ nařídila jim. „A fofrem.“

Pytle v popelnici začaly praskat jako popcorn a chrlily na Cadea a Mikeyho ředkvičky, bramborové slupky a další kompost. Mě se jako zázrakem nic z toho nedotklo. Dacani zapomněli na svá zranění, vyškrábali se na nohy a s jekotem utekli.

Obrátil jsem se ke své mrňavé záchránkyni. S nebezpečnými ženskými jsem měl své zkušenosti. Moje sestra umí vrhat vražedné šípy. Má nevlastní matka Héra pravidelně přivádí lidi k šílenství, až se navzájem rozsekají na kusy. Ale z téhle dvanáctileté vládkyně popelnic jsem byl nesvůj.

„Děkuju,“ troufl jsem si říct.

Holka si založila ruce na prsou. Na prostředníčcích měla dva stejné zlaté kroužky se srpkovitými pečeti. Oči se jí temně leskly jako vráně. (To vím jistě, protože jsem vrány vynalezl.)

„Neděkuj mi,“ odfrkla si. „Pořád jsi v mé uličce.“

Obešla mě kolem dokola a prohlížela si mě, jako bych byl vzácná kráva. (To vím taky jistě, protože jsem vzácné krávy sbíral.)

„Ty jsi bůh Apollón?“ Nezdálo se, že by ji to nějak zvlášť ohromilo. Ani ji nepřekvapovalo, že se bohové producují mezi smrtelníky.

„Takže jsi poslouchala?“

Přikývla. „Nevypadáš na boha.“

„Nejsem ve své kůži,“ přiznal jsem. „Můj otec Zeus mě vyhnal z Olympu. A kdo jsi ty?“

Voněla slabě po jablečném štrúdlu, což mě překvapilo, když vy-
padala tak umouněně. Něco ve mně mělo chuť najít čistý ručník,
otřít jí obličej a vnutit jí peníze na teplé jídlo. A něco ve mně si ji
chtělo držet od těla pro případ, že by mě chtěla pokousat. Připomín-
ala mi zaběhlá mláďata, která věčně tahala domů moje sestra: psy,
pantery, dívky bez domova, dráčata.

„Jsem Meg,“ řekla.

„Jako Megera? Nebo jako Margaret?“

„Margaret. Ale tak mi nikdy neříkej.“

„A jsi polobůh, Meg?“

Postrčila si brýle na nose. „Proč myslíš?“

Zase nevypadala, že by ji ta otázka překvapila. Jako by to slovo
už slyšela.

„No,“ začal jsem, „je vidět, že máš nějaké schopnosti. Zahнала jsi
dva grázly shnilým ovocem. Možná ovládáš banánokinezi? Nebo
velíš odpadkům? Kdysi jsem znal jednu římskou bohyni, Cloacinu,
a ta vládla městským stokám. Nejste náhodou příbuzné...?“

Meg se nafoukla. Zřejmě jsem řekl něco špatně, i když mě nena-
padalo co.

„Asi si prostě vezmu tvoje prachy. Padej. Zmiz odsud.“

„Ne, počkej!“ Do hlasu se mi vkradlo zoufalství. „Prosím, já...
potřebuju pomoc.“

Absurdní situace, jasně. Já – bůh proroctví, moru, lukostřelby,
uzdravování, hudby a dalších věcí, na které si teď ani nevzpomenu –
prosím o pomoc fracka z ulice oblečeného jako kanárek. Ale nikoho
jiného jsem neměl. Jestli se téhle holce zachce obrátit mě o peníze
a vyhodit mě do krutých zimních ulic, nemám jí v tom jak zabránit.

„Řekněme, že ti věřím...“, spustila Meg, jako by se chystala oznámit pravidla hry: *Já budu princezna a ty poslední sluha*. „Řekněme, že se rozhodnu ti pomoci. Co potom?“

To bych taky rád věděl, pomyslel jsem si. „Jsme... jsme na Manhattanu?“

„Hmm.“ Obrátila se a jen tak kopl do vzduchu. „Týhle čtvrti se říká Pekelná kuchyně.“

Nepůsobilo to dobře, když takové dítě řeklo: *Pekelná kuchyně*. A hlavně nepůsobilo dobře, že žije na ulici a bije se s chuligány.

Napadlo mě, že se vypravím k Empire State Building. Je to moderní brána na Olymp, ale strážní by mě nejspíš do šestistého patra nepustili. Tak snadné mi to Zeus neudělá.

Mohl bych najít svého starého kamaráda kentaura Cheiróna. Má výcvikový tábor na Long Islandu. Třeba u něj najdu útočiště a radu. Ale byla by to nebezpečná cesta. Bezbranný bůh je šťavnaté sousto, s radostí by mě vykuchala každá nestvůra. Dali by si říct i žárliví duchové a drobnější bohové. A pak je tu ten záhadný „šéf“ Cadea a Mikeyho. Netušil jsem, kdo to je a jestli na mě může poslat další, ještě horší služebníky.

I kdybych se na Long Island dostal, moje nové oči smrtelníka by možná Cheirónův tábor v kouzlem skrytém údolí ani nenašly. Potřeboval jsem průvodce – někoho zkušeného a při ruce...

„Mám nápad.“ Napřímil jsem se, jak mi jenom bolavé tělo dovoľovalo. Nebylo to jen tak, vypadat sebejistě se zakrváceným nosem a s kávovým lógreem, který jsem kolem sebe trousil. „Znám někoho, kdo by mohl pomoci. Bydlí v Upper East Side. Odveď mě za ním a já se ti odměním.“

Meg ze sebe vyrazila něco mezi kýchnutím a uchechtnutím. „A čím mě odměníš?“ Roztančila se kolem a přitom vytahovala dvacetidolarovky z odpadků. „Všecky peníze jsem ti už beztak sebrala.“

„Hej!“

Hodila mi peněženku, prázdnou až na juniorský řidičák Lestera Papadopoulose. K tomu zazpívala: „Mám tvoje prachy, mám tvoje prachy.“

Udržel jsem se a nezavrčel. „Poslouchej, holka, nebudu smrtelník navždycky. Jednoho dne ze mě zase bude bůh. Pak odměním ty, kdo mi pomohli – a ty druhé potrestám.“

Opřela si ruce v bok. „Jak víš, co se stane? Ty už jsi někdy předtím byl smrtelník?“

„Vlastně ano. Dvakrát! A trest pokaždé trval nanejvýš pár let!“

„Fakt? A jak se to stalo, že ses pak stal zas bohovský nebo co?“

„*Bohovský* není slovo,“ upozornil jsem ji, ale mé básnické střevo už uvažovalo, jak ho použít. „Obyčejně po mně Zeus chce, abych sloužil nějakému významnému polobohovi. Například tomu týpkovi, co jsem o něm právě mluvil. To by bylo super! Pár let budu plnit přání svého nového pána. A pokud se osvědčím, smím zpátky na Olymp. Teď jenom musím nabrat sílu a zjistit –“

„Jak víš, kterému polobohovi?“

Zamrkal jsem. „Cože?“

„Kterému polobohovi máš sloužit, tupče.“

„No... hm. No, obvykle je to jasné. Prostě na něj narazím. Proto chci do Upper East Side. Můj nový pán si vyžádá mé služby a –“

„Já, Meg McCaffreyová –,“ Meg na mě vyplázla jazyk, „– si žádám tvé služby!“

Na šedivé obloze nad hlavami nám zaburácel hrom. Odrážel se ulicemi města jako boží výsměch.

To, co zbylo z mé hrdosti, se proměnilo v ledový pot a stékalo mi po těle až do ponožek. „To jsem si naběhl, co?“

„Jo!“ Meg poskakovala v rudých teniskách. „To bude psina!“

Měl jsem co dělat, abych se nerozbrečel. „Vážně nejsi přestrojená Artemis?“

„Jsem to druhý,“ řekla Meg a přepočítávala si moje peníze. „Jak jsi říkal předtím. Polobůh.“

„Jak to víš?“

„Prostě to vím.“ Povýšeně se na mě zaculila. „A teď mám parťáka, boha jménem Lester!“

Zvedl jsem tvář k nebesům. „Prosím, otče, už jsem se poučil. Prosím, tohle nezvládnou!“

Zeus neodpověděl. Asi měl moc práce s nahráváním mého ponížení na sociální síť.

„Klídek,“ konejšila mě Meg. „Co je zač, ten, co za ním chceš – ten v Upper East Side?“

„Jiný polobůh. Zná cestu do tábora, kde možná najdu úkryt, radu, jídlo –“

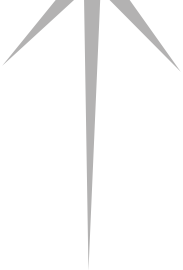
„Jídlo?“ Meg zastříhala ušima, až se jí kamínky v brýlích zaleskly. „*Dobrý* jídlo?“

„No, já obvykle jím jenom ambrózii, ale myslím, že ano.“

„Tak to je můj první rozkaz! Jdeme najít člověka, co nás zavede do toho tábora!“

Zoufale jsem si povzdechl. Tohle bude strašná otročina.

„Jak si přeješ,“ řekl jsem. „Pojďme najít Percyho Jacksona.“

3

*Bohovský původ,
to není důvod – ach ne,
haiku nemá rým*

VLEKLI JSME SE po Madison Avenue a mně v hlavě vířily otázky: Proč mi Zeus nedal zimní bundu? Proč Percy Jackson žije tak daleko? Proč na mě chodci tak zírají?

Napadlo mě, jestli se mi náhodou nevrací božská záře. Možná Newyorčané žasnou nad mou očividnou silou a nadpozemskou krásou.

Meg McCaffreyová mě stáhla zpátky na zem.

„Smrdíš,“ protáhla obličej. „A vypadáš, jako by ti někdo namlátil.“

„Taky že mi *namlátil*. A zotročila si mě malá holka.“

„To není žádný zotročení.“ Ukousla si kůžičku na palci a vyplivla ji. „Spíš vzájemná spolupráce.“

„Vzájemná, jako že ty dáváš rozkazy a já je musím poslouchat?“

„Jo.“ Zastavila se před výkladem. „Vidíš? Vypadáš hnusně.“

Hleděl na mě můj odraz, až na to, že to můj odraz *nebyl*. Nemohl být. Tvář byla stejná jako na řidičáku Lestera Papadopoulosa.

Vypadal jsem na šestnáct. Polodlouhé tmavé vlnité vlasy – jaké jsem nosil v athénských dobách a pak v sedmdesátkách. Oči jsem

měl modré. Obličej patřil dobromyslnému moulovi, ale kazil to nos, velký a fialový jako lilek, ze kterého mi na horní ret stekl odporný krvavý knír. Ještě horší bylo, že jsem měl tváře samou vyrážku, která podezřele připomínala... Srdce mi vyskočilo až do krku.

„To je hrůza!“ vyjekl jsem. „To je – to je *akné*?“

Nesmrtelní bohové *nemají* akné. Je to jedno z našich nezadatelných práv. Ale když jsem se naklonil ke sklu, viděl jsem, že mám kůži jako zjizvenou krajinu plnou hrbolů a vrátek.

Zaťal jsem ruce v pěsti a zakvílel ke krutému nebi: „Die, co jsem ti provedl, že jsem si tohle vysloužil?“

Meg mě zatahala za rukáv. „Seberou tě policajti.“

„No a co? Stal se ze mě puberták, a ještě k tomu takový! Vsadím se, že nemám ani...“ Mrazilo mě strachem, když jsem si vyhrnoval tričko. Břicho jsem měl samou modřinu po přistání v popelnici a po té nakládačce. Ale co bylo horší, měl jsem *špeky*.

„To ne, ne, ne.“ Vrávorál jsem po chodníku a doufal, že tomu sádlu uteču. „Kde je moje valcha? Vždycky mám na břiše valchu. *Nikdy* jsem neměl tukové polštáře. Nikdy za celé čtyři tisíce let!“

Meg se zase uchechtla. „Psst, borče, jsi v pohodě.“

„Jsem tlustoch!“

„Jsi tak akorát. Normální lidi nemají valchu. Jdeme.“

Chtěl jsem namítnout, že nejsem *ani* normální, *ani* člověk, ale s rostoucím zoufalstvím jsem si uvědomil, že to teď na mě přesně sedí.

Na druhé straně výkladu se zjevila tvář ochranky a výhrůžně se na mě zamračila. Nechal jsem se od Meg táhnout ulicí dál.

Poskakovala vedle mě, občas se zastavila, sebrala minci nebo se

zatočila kolem pouliční lampy. Zřejmě jí nevadila zima, nebezpečná cesta před námi ani fakt, že mám akné.

„Jak můžeš být tak klidná?“ chtěl jsem vědět. „Jsi polobůh, jdeš s bohem, míříš do tábora, kde se setkáš s dalšími polobohy. To tě vůbec nepřekvapuje?“

„Hm.“ Poskládala z mé dvacetidolarovky papírovou vlaštovku. „Já už viděla divností.“

Chtěl jsem se zeptat, co může být divnější než ráno, co máme za sebou. Ale pak mě napadlo, že bych to možná neunesl. „Odkud jsi?“

„Řekla jsem ti to. Z tamtý uličky.“

„No jo, ale... co tví rodiče? Rodina? Kamarádi?“

Po tváři jí přeletělo cosi jako neklid. Věnovala se zas dvacetidolarové vlaštovce. „To není důležitý.“

Mé vysoce vybroušené znalosti lidí mi prozradily, že něco tají, ale to je u polobohů běžné. Děti požehnané nesmrtelným rodičem bývají na své zázemí citlivé. „A tys nikdy neslyšela o Táboře polokrevných? Ani o Táboře Jupiter?“

„Ne-e.“ Ozkoušela špičku vlaštovky prstem. „Jak je to ještě daleko k tomu Perrymu?“

„Percymu. Nevím. Asi pár bloků... myslím.“

Meg se s tím zřejmě spokojila. Poskakovala vpředu, házela vlaštovkou a zas ji sbírala. Na křižovatce Východní Dvaasedmdesáté vystříhla pár přemetů stranou – oblečení se jí proměnilo v rozmazaný semafor, až jsem se lekl, že se někdo v autě splete a přejede ji. Naštěstí jsou newyorští řidiči na nepozorné chodce zvyklí.

Usoudil jsem, že Meg bude divoký polobůh. Není jich moc, ale vyskytují se. Nějak dovedou přežívat bez pomoci, neobjevení ostatními

polobohy a nepřijetí k náležitému výcviku. Jenže to štěstí jí nevydrží. Nestvůry obvykle loví a zabíjejí mladé hrdiny zhruba v době, kdy dovrší třináct let a začínají se projevovat jejich schopnosti. Meg už moc času nezbyvá. Potřebuje se dostat do Tábora polokrevných stejně jako já. Má štěstí, že mě potkala.

(Já vím, o tom ani není třeba mluvit. *Všichni*, kdo mě potkají, mají štěstí, ale víte, jak to myslím.)

Mít tak své vševědoucí já, zjistil bych její osud. Nahlédl bych jí do duše a spatřil všechno, co potřebuju vědět o jejím božském rodiči, o jejích schopnostech, pohnutkách a tajemstvích.

Teď jsem ale byl vůči takovým věcem slepý. Že je polobůh, jsem poznal jenom díky tomu, že si získala mé služby. Zeus její nárok potvrdil zahřměním. Cítil jsem na sobě to pouto jako těsnou banánovou slupku. Ať je Meg McCaffreyová kdokoli, ať mě objevila jakkoli, naše osudy jsou teď propletené.

Bylo to nepříjemné skoro jako to akné.

Zahnuli jsme na východ na Dvaosmdesátou ulici.

Když jsme došli na Druhou avenue, začínalo mi to tam připadat povědomé – řady činžovních domů, železářství, večerky a indické restaurace. Věděl jsem, že Percy Jackson bydlí někde tady, ale při svých cestách po nebi ve slunečním voze jsem měl výhled jako z Google Earth. Nebyl jsem zvyklý putovat po zemi.

A navíc v téhle smrtelné podobě se má bezvadná paměť stala... vadnou. Myšlenky mi obalovaly lidské obavy a potřeby. Chtělo se mi jíst. Chtělo se mi na záchod. Tělo mě bolelo. Oblečení mi smrdělo. Připadalo mi, že mám mozek vycpaný vlhkou vatou. Vážně, jak to vy lidi vydržíte?

Po několika dalších blocích se spustil sníh s deštěm. Meg se ho pokoušela chytat na jazyk. Dost neúčinný způsob, jak se napít – a k tomu ještě špinavé vody. Otřásl jsem se a upnul se na radostné myšlenky: Bahamy, devět múz v dokonalé harmonii, hromada strašlivých tresků, které uvalím na Cadea a Mikeyho, až se ze mě zase stane bůh.

Pořád mi vrtalo hlavou, kdo je ten jejich šéf a jak věděl, kam dopadnu z nebes. Čím víc jsem o tom uvažoval, tím víc jsem nechápal, jak by kdokoli, třeba i bůh (ovšem kromě mě) dokázal tak přesně odhadnout budoucnost. Koneckonců, já jsem bůh proroctví, vládce Orákula z Delf, dodavatel nejkvalitnějších náhledů do osudu po celá tisíciletí.

O nepřátele jsem samozřejmě neměl nouzi. To už přirozeně patří k věci, když je jeden tak úžasný, že vzbuzuje všeobecnou závist. Ale napadal mě jenom jediný nepřítel, který by mohl umět předvídat budoucnost. A kdyby mě *on* hledal v mém oslabeném stavu...

Udusil jsem tu myšlenku hned v zárodku. Mám starostí dost. Nemá smysl děsit sám sebe k smrti nějakými *kdyby*.

Začali jsme prohledávat boční ulice a kontrolovat jména na poštovních schránkách a zvoncích. V Upper East Side žije kupodivu spousta Jacksonů. Až mě to rozčilovalo.

Po několika neúspěšných pokusech jsme zahnuli za roh a tam pod stromem parkoval starší model modrého priusu. Kapotu měl vyzdobenou nezaměnitelnými důlky po kopytech pegasů. (Jak to poznám? No, znám stopy *svých* kopyt, když se proměním. A normální koně navíc neběhají po toyotách. Pegasové to dělají často.)

„Aha,“ řekl jsem Meg. „Už jsme blízko.“

O půl bloku dál jsem ten dům poznal: pětipodlažní cihlový řa-

dový dům s rezavými bednami klimatizace trčícími za okny. „*Voilà!*“ zvolal jsem.

Na předních schodech se Meg zastavila, jako by narazila na neviditelnou bariéru. Bouřlivýma tmavýma očima se zahleděla zpátky ke Druhé avenue.

„Co se děje?“ zeptal jsem se.

„Přišlo mi, že jsem je zas zahlídla.“

„Je?“ Sledoval jsem její pohled, ale nic zvláštního jsem neviděl. „Ty grázly z uličky?“

„Ne. Takový...“ Zašermovala prsty. „Lesklý fleky. Viděla jsem je už tam na Park Avenue.“

Pulz se mi rozběhl z tempa andante na živé allegretto. „Lesklé fleky? Proč jsi nic neřekla?“

Postrčila si brýle výš na nos. „Viděla jsem už hromadu divností. To jsem ti říkala. Většinou mi to neva, ale...“

„Ale jestli nás sledují, je to zlé.“

Znovu jsem přešel pohledem ulici. Neviděl jsem nic divného, přesto jsem nepochyboval, že Meg ty skvrny vážně viděla. Projevuje se tak spousta duchů. Můj vlastní otec Zeus se jednou proměnil v zářivou kouli, aby svedl smrtelnou ženu. (Netuším, co tu smrtelnou ženu tak lákalo na lesklé hroudě.)

„Musíme se dostat dovnitř,“ řekl jsem. „Percy Jackson nám pomůže.“

Meg ale pořád otálela. Tam ve slepé uličce, když bombardovala zloděje smetím, vypadala nebojácně, teď to však vypadalo, že si moc rozmýšlí, jestli zazvonit. Jako by se už s nějakými polobohy setkala. A možná to nedopadlo dobře.

„Meg,“ spustil jsem, „já vím, někteří polobohové nejsou dobří. Mohl bych ti vyprávět o všech, které jsem musel zabít nebo proměnit v byliny –“

„Byliny?“

„Ale na Percyho Jacksona bylo vždycky spolehnutí. Nemáš se čeho bát. Kromě toho, má mě rád. Naučil jsem ho všechno, co umí.“

Zamračila se. „To jako fakt?“

Její nevinnost mi připadala kouzelná. To dítě netuší tolik naprosto zřejmých věcí! „Jistě. A teď pojďme nahoru.“

Zazvonil jsem. Za chvíli se ozval zkreslený ženský hlas: „Ano?“

„Zdravím,“ ohlásil jsem se. „Tady je Apollón.“

Byl slyšet jenom šum.

„*Bůh* Apollón,“ upřesnil jsem radši. „Je doma Percy?“

Další praskání a pak tlumený rozhovor dvou hlasů. Bzučák. Strčil jsem do dveří a otevřel je. Těsně předtím, než jsem vešel dovnitř, jsem koutkem oka zachytil záblesk pohybu. Vyhlédl jsem na chodník, ale zase nic.

Možná to byl nějaký odraz. Nebo zavíření deště. Nebo snad lesklý flek. Vlasy se mi zježily zlou předtuchou.

„Co je?“ chtěla vědět Meg.

„Asi nic.“ Přinutil jsem se mluvit vesele. Nechtěl jsem, aby Meg utekla, když už jsme se ocitli tak blízko bezpečí. Jsme teď spojení. Kdyby mi to nařídila, musel bych jít za ní – a žít s ní navěky v té uličce by se mi nezamlouvalo. „Pojďme nahoru. Nemůžeme nechat hostitele čekat.“

Po tom všem, co jsem pro Percyho Jacksona udělal, bych čekal trochu víc nadšení nad mým příchodem. Uslazené uvítání, pár zápalných obětí a malá oslava na mou počest by taky neškodily.

Ale místo toho na mě ten mladík hned ve dveřích spustil: „Proč?“

Jako obvykle mě ohromilo, jak moc se podobá svému otci Poseidónovi. Měl stejné oči v barvě mořské zeleni, stejné tmavé rozčuchané vlasy, stejně pohlednou tvář, která uměla lehce přejít od veselí ke vzteku. Percy Jackson ale nepodědil otcovu zálibu v plážových kraťasech a havajských košilích. Měl na sobě otrhané džínasy a modrou mikinu s nápisem PLAVECKÝ TÝM AHS na prsou.

Meg se stáhla zpátky do chodby a schovala se za mě.

Pokusil jsem se usmát. „Percy Jacksone, žehnám ti! Potřebuji od tebe pomoc.“ Percy přešel pohledem ode mě k Meg. „Co je to za holku?“

„To je Meg McCaffreyová,“ představil jsem ji, „polobůh, který potřebuje odvést do Tábora polokrevných. Zachránila mě před pouličními zloději.“

„Zachránila...“ Percy mi pátral ve zmlácené tváři. „Chcete říct, že ten ‚zmlácený puberták‘ není jenom maska? Člověče, co se vám to stalo?“

„Myslím, že jsem se o těch pouličních zlodějích už zmínil.“

„Ale jste bůh.“

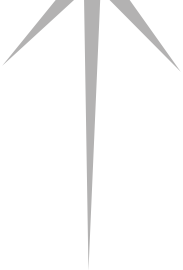
„No... *byl* jsem bůh.“

Percy zamrkal. „*Byl?*“

„A taky myslím, že nás sledovali zákešní duchové.“

Kdybych nevěděl, jak moc mě Percy Jackson zbožňuje, přísahal bych, že se mě chystá praštit do mého pochroumaného nosu.

Povzdechl si. „Tak to bys asi měl jít dál, kámo.“

4

Casa de Jackson

Co trůn pro hosty, hochu?

Bydlíš si skromně

DALŠÍ VĚC, KTEROU jsem nikdy nepochopil: jak vy smrtelníci dokážete žít v tak stísněných místech? Kde je vaše hrdost? Co váš smysl pro styl?

V bytě Jacksonů nebyl žádný velkolepý trůnní sál, žádné kolonády, terasy ani hodovní síně, dokonce ani termální lázně. Měli malý obývací pokoj s kuchyňkou a jedinou chodbu vedoucí zřejmě k ložnicím. Bylo to v pátém podlaží, a i když nejsem tak náročný, abych čekal výtah, stejně jsem se divil, že chybí přistávací plošina pro létající vozy. Co dělají, když je chtějí navštívit hosté z nebes?

Za kuchyňským pultem stála a chystala koktejl nápadně pohledná smrtelná žena asi tak kolem čtyřicítky. V dlouhých hnědých vlasech se jí třpytilo pár šedých pramínků, ale díky jasným očím, úsměvu a pestře batikovaným šatům vypadala mladší.

Když jsme vešli, obrátila se od mixéru a vyšla zpoza pultu.

„U svaté Sibylly!“ vyjekl jsem. „Co se ti to stalo s břichem, vážená?“

Žena se zaraženě zastavila a shlédla na sebe. „No, jsem v sedmém měsíci.“

Bylo mi z ní do pláče. Vláčet takovou tíhu je přece nepřirozené. Moje sestra Artemis měla zkušenosti s porodem, ale já to odjakživa bral jako oblast léčebného umění, kterou je líp přenechat jiným. „Jak to vydržíš?“ žasl jsem. „Má matka Létó si protrpěla dlouhé těhotenství, ale jenom proto, že ji Héra proklela. Jsi taky prokletá?“

Percy se zastavil vedle mě. „Apollóne, ona není prokletá. A mohl bys přestat s tou Hérrou?“

„Chudáku ženská.“ Zavrtěl jsem hlavou. „Bohyně by se nikdy nenechala tak obtížit. Porodí, hned jak se na to cítí.“

„To musí být prima,“ dala mi za pravdu ta nebožačka.

Percy Jackson si odkašlal. „To je fuk. Mami, tohle je Apollón a jeho kámoška Meg. A tohle je moje máma.“

Máma Jacksonová se usmála a potřásla si s námi rukou. „Říkejte mi Sally.“

S přimhouřenýma očima si prohlížela můj rozbitý nos. „Drahoušku, tohle musí bolet. Co se stalo?“

Pokusil jsem se to vysvětlit, ale slova se mi vzpříčila v krku. Já, výřečný bůh básnictví, jsem se nepřiměl popsat té laskavé ženě, jak jsem upadl v nemilost.

Chápal jsem, proč se do ní Poseidón tak zbláznil. Sally Jacksonová byla přesně správná kombinace soucitu, síly a krásy. Patřila k těm vzácným smrtelným ženám, které se duševně vyrovnají bohu – nebojí se nás, nedychtí po tom, co jim můžeme nabídnout, ale jsou nám skutečnými družkami.

Coby nesmrtelný bych si s ní možná sám zafliktoval. Ale teď jsem byl šestnáctiletý kluk. Má smrtelná podoba se mi už propracovala až do hlavy. Bral jsem Sally Jacksonovou jako mámu – což mě

ohromovalo a zároveň uvádělo do rozpaků. Napadlo mě, jak je to dlouho, co jsem naposled navštívil vlastní matku. Až se vrátím na Olymp, musím ji vzít na oběd.

„Víš co,“ poklepala mi Sally na rameno. „Percy ti to pomůže očistit a zavázat.“

„Fakt?“ zeptal se Percy.

Sally mu věnovala mateřský pohled s mírně povytaženým obočím. „V koupelně máš lékárníčku, zlato. Apollón se osprchuje a půjčí si od tebe nějaké oblečení. Máte zhruba stejnou postavu.“

„Z toho mám právě depku,“ posteskl si Percy.

Sally vzala Meg za bradu. Má vládkyně ji našťěstí nekousla. Sally se tvářila mírně a konejšivě, ale v očích jsem jí viděl starost. Určitě si myslela *Kdo tu ubohou holku oblékl jako semafor?*

„Mám tu oblečení, které ti padne, moje milá. Samozřejmě ne těhotenské. Dáme tě do pořádku a pak dostanete něco k jídlu.“

„Jídlo mám ráda,“ zamumlala Meg.

Sally se rozesmála. „No, tak to máme společné. Percy, ty se ujmi Apollóna. Pak se tu sejďeme.“

Netrvalo dlouho a byl jsem osprchovaný, obvázaný a oblečený v obnošeném jacksonovském šatstvu. Percy mě nechal v koupelně, abych to všechno provedl sám, za což jsem mu byl vděčný. Nabídl mi ambrózii a nektar – jídlo a pití bohů – aby se mi zahojily rány, ale nevěděl jsem, jestli si to ve svém smrtelném stavu můžu dovolit. Nerad bych spálil sám sebe, a tak jsem se radši spolehl na lékárníčku.

Když jsem byl hotový, zíral jsem na svůj dobitý obličej v zrcadle v koupelně. Možná to oblečení bylo nakažené pubertáckou nespo-

kojeností, najednou jsem si připadal jako nevrlý středoškolák víc než předtím. Myslel jsem na to, jak nefér je ten trest, jak trapný je můj otec, jak nikdo nikdy nezažil takové problémy, jako mám já.

To všechno byla samozřejmě čirá pravda. Bez přehánění.

Aspoň že se mi rány hojily rychleji než běžnému smrtelníkovi. Oteklý nos splaskl. Žebra mě pořád bolela, ale už mi nepřipadalo, že se mi v hrudním koši někdo snaží uplést svetr na žhavých jehlicích.

Zrychlené hojení bylo to *nejmenší*, co pro mě Zeus mohl udělat. Býval jsem koneckonců bůh léčivých umění. Zeus nejspíš chce, ať se dám rychle do pořádku a jsem připravený na další bolest, ale i tak jsem byl vděčný.

Uvažoval jsem, jestli bych neměl rozdělat v Percyho umyvadle ohýnek a spálit pár obvazů jako zápalnou oběť, ale rozmyslel jsem si to. Nebudu zneužívat pohostinnosti Jacksonových.

Prohlédl jsem si černé tričko, které mi dal Percy. Vpředu mělo logo z turné Led Zeppelin z roku 1977, okřídleného Ikara padajícího z nebe. Led Zeppelini mi vůbec nevadili. Inspiroval jsem je ke všem nejlepším písním. Ale nemohl jsem se zbavit pocitu, že mi Percy to tričko dal jako vtip – pád z nebe. Jasně, hahaha... nemusím být bůh básnictví, abych tu metaforu pochopil. Rozhodl jsem se, že to nechám být. Tu radost mu nedopřeju.

Zhluboka jsem se nadechl a pronesl do zrcadla svou obvyklou motivační řeč: „Jsi úžasný a lidé tě milují!“

Vyšel jsem z koupelny čelit světu.

Percy seděl na posteli a hleděl na krvavou cestičku, kterou jsem udělal na koberci.

„Pardon,“ omluvil jsem se.

Percy mávl rukou. „Spíš jsem vzpomínal, jak jsem sám posledně krvácel z nosu.“

„Aha...“

Vynořila se mi vzpomínka, i když zamlžená a neúplná. Athény. Akropole. My bohové jsme bojovali po boku Percyho Jacksona a jeho druhů. Porazili jsme armádu Gigantů, ale kapka Percyho krve dopadla na zem a probudila matku země Gaiu. A ta nebyla dobře naložená.

A tehdy se na mě Zeus naštvál. Obvinil mě, že jsem to celé začal, jenom proto, že Gaia oklamala jednoho z mých potomků, chlapce jménem Oktavián. Ten zatáhl tábory řeckých a římských polobohů do občanské války, která málem zničila lidskou civilizaci. A já se ptám: Copak jsem za to mohl já?

Zeus ale stejně vinil z Oktaviánova velikášství mě. Zřejmě si myslel, že tu samolibost chlapec zdědil po mně. Což je absurdní. Na to, abych byl samolibý, jsem moc skromný.

„Co se ti stalo, člověče?“ vytrhl mě Percyho hlas ze zamyšlení. „Ta válka skončila v srpnu. A je leden.“

„Vážně?“ Zimní počasí mi to mohlo napovědět, ale vůbec mě to netrklo.

„Když jsem tě naposled viděl,“ pokračoval Percy, „nadával ti Zeus na Akropoli. A pak prásk – vypařil tě. Nebylo po tobě ani vidu ani slechu šest měsíců.“

Snažil jsem se vybavit si to, ale moje vzpomínky na božství se spíš zamlžovaly, než vyjasňovaly. Co se to stalo v uplynulých šesti měsících? Ocitl jsem se v nějakém vzduchoprázdnu? Trvalo Diovi

tak dlouho, než se rozhodl, co se mnou? Možná měl nějaký důvod, proč tak otálel, než mě shodil na zem.

Otcův hlas mi pořád zněl v uších: *Tvoje vina. Tvůj trest*. Styděl jsem se, jako by mi to řekl včera, ale jistý jsem si být nemohl.

Po tolika tisících let života se těžko vnímá čas i za ideálních okolností. Zaslechnu nějakou melodii a pomyslím si: „Páni, to je novinka!“ Načež mi dojde, že je to dvě stě let starý Mozartův koncert pro klavír a orchestr č. 20 d moll. Nebo se podívím, jak to, že nemám v seznamu kontaktů historika Hérodota. Pak si vzpomenu, že Hérodotos neměl smartphone, protože je mrtvý od doby železné.

Je protivné, jak rychle vy smrtelníci umíráte.

„Já – já nevím, kde jsem byl,“ přiznal jsem. „Mám výpadky paměti.“

Percy sebou škulb. „Výpadky paměti nesnáším. Loni jsem kvůli Héře přišel o celé pololetí.“

„No jo.“ Nedovedl jsem si pořádně vybavit, o čem to mluvím. Během války s Gaiou jsem se soustředil hlavně na vlastní báječné skutky. On a jeho kamarádi si ale zřejmě taky vytrpěli pár drobných příkoří.

„Ale žádné strachy,“ povzbudil jsem ho. „Vždycky se najde nějaká nová příležitost, jak si získat slávu! Proto jsem za tebou přišel pro pomoc!“

Věnoval mi zase ten divný pohled, jako by mě chtěl nakopnout, a přitom jsem věděl jistě, že přetéká vděčností.

„Koukej, člověče –“

„Mohl by sis laskavě toho *člověka* odpustit?“ požádal jsem ho. „Je mi to nepříjemné, připomínat si, že jsem člověk.“

„Fajn... Apollóne, jestli chceš, klidně tě s Meg odvezu do tábora. Nikdy neodmítnu žádného poloboha, když potřebuje pomoc –“

„Úžasné! Máš něco kromě toho priusu? Třeba maserati? Stačilo by mi i lamborghini.“

„Ale,“ pokračoval Percy, „nemůžu se zaplést do žádného dalšího velkého proroctví. Slíbil jsem to.“

Hleděl jsem na něj a moc jsem to nechápal. „Slíbil?“

Percy si propletl prsty. Měl je dlouhé a pružné, byl by z něj skvělý muzikant. „Kvůli válce s Gaiou jsem promeškal většinu třetího. Celý podzim jsem doháněl školu. Jestli chci jít na podzim s Annabeth na vysokou, musím si odpustit maléry a dodělat školu.“

„Annabeth.“ Pokoušel jsem se to jméno někam zařadit. „To je ta blondýnka, co z ní jde strach?“

„Přesně tak. Slíbil jsem *konkrétně* jí, že se nenechám zabít, zatímco bude pryč.“

„Pryč?“

Percy mávl neurčitě rukou k severu. „Jela na pár týdnů do Bostonu. Nějaká nouzovka v rodině. Jde o to, že –“

„Chceš říct, že mi nemůžeš nabídnout svou absolutní pomoc a navrátit mě na trůn?“

„No... jo.“ Ukázal na dveře ložnice. „Kromě toho, máma je těhotná. Budu mít malou ségru. Chci být u toho a užít si ji.“

„No, tomu rozumím. Pamatuju si, jak se narodila Artemis –“

„Copak nejste dvojčata?“

„Odjakživa jsem ji považoval za svou malou sestřičku.“

Percy se ušklíbl. „Zkrátka, moje máma je na tom takhle a navíc jí na jaře vyjde první kniha, tak bych se toho rád dožil –“

„Úžasné! Připomeň jí, ať spálí příslušnou obětinu. Kalliopé se hned urazí, když jí spisovatelé zapomenou poděkovat.“

„Jasně. Ale co chci říct... Nemůžu zmizet na další výpravu po světě. To své rodině nemůžu udělat.“

Percy se podíval k oknu. Na parapetu měl zasazenou květinu s jemnými stříbrnými lístky – zřejmě měsíční krajkoví. „Máma už ze mě byla na infarkt mockrát. Zrovna mi odpustila, že jsem se loni ztratil, ale přísahal jsem jí i Paulovi, že už podobnou věc nikdy neprovedu.“

„Paulovi?“

„To je můj nevlastní táta. Dneska má školení. Je to fajn chlap.“

„Rozumím.“ Popravdě řečeno mi to bylo fuk. Chtěl jsem se prostě vrátit ke svým problémům. Byl jsem nespokojen z toho, že Percy stočil rozhovor k sobě. Tahle sebestřednost je mezi polobohy bohužel běžná.

„Ale jistě *chápeš*, že musím najít způsob, jak se vrátit na Olymp,“ řekl jsem. „Bude to asi zahrnovat spoustu mučivých strastí s vysokou pravděpodobností zahynutí. Můžeš takovou slávu odmítnout?“

„Můžu, to vím jistě. Promiň.“

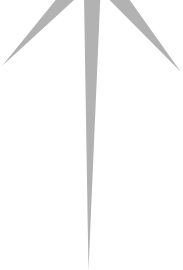
Našpulil jsem pusu. Vždycky mě zklamalo, když smrtelníci kladli na první místo sami sebe a neviděli celkový obrázek – jak je důležité dát na první místo *mě* – ale musel jsem si připomenout, že tenhle mladík mi už mockrát pomohl. Vysloužil si mou dobrou vůli.

Projevil jsem neuvěřitelnou velkorysost. „Já to chápu. Doprovodíš nás aspoň do Tábora polokrevných?“

„To můžu.“ Percy sáhl do kapsy mikiny a vytáhl pero. Chvilí jsem si myslel, že po mně chce autogram. Nedokážu ani vypovědět,

jak často se mi to stává. Pak jsem si vzpomněl, že to pero je zamaskovaná podoba meče Anaklusmosu.

Usmál se a v očích se mu objevil kousek jeho starého polobožského rošťáctví. „Tak se koukneme, jestli je Meg připravená na exkurzi.“

5

*Sedmivrstvý dip,
modré sušenky – ženská,
já tě miluju!*

SALLY JACKSONOVÁ BYLA čarodějka, která by se vyrovnala i Kirké. Proměnila Meg z pouliční šmudly v nečekaně rozkošnou dívku. Vlasy v pážecím účesu měla vykartáčované, až se jí leskly, kulatý obličej vydrhnutý od špíny, brýle naleštěné, že se kamínky jen blýskaly. Se starými rudými teniskami se rozloučit nemínila, ale dostala nové černé legíny a šaty po kolena z měňavé zelené látky.

Paní Jacksonová objevila, jak zachovat její vzhled a zároveň ho vylepšit. Meg teď získala jakýsi jarní skřítkovský nádech, který mi hodně připomínal dryádu. Vlastně...

Zalila mě náhlá vlna citu. Málem jsem vzlykl.

Meg se naježila. „To vypadám tak strašně?“

„Ne, ne,“ vypravil jsem ze sebe. „Jenom...“

Chtěl jsem říct: *Někoho mi připomínáš*. Ale netroufal jsem si to téma nakousnout. Existovali jenom dva smrtelníci, kteří mi kdy zlomili srdce. I po tolika staletích jsem na tu osobu nemohl pomyšlet, nedovedl jsem vyslovit její jméno, aby mě nepřemohlo zoufalství.

Abyste mě nepochopili špatně. Meg mě vůbec nepřitahovala. Bylo mi šestnáct (nebo něco přes čtyři tisíce, podle toho, jak se to bere). Ona byla mladičká dvanáctka. Ale při tom, jak teď vypadala, by klidně mohla být dcera mé bývalé lásky... kdyby se má bývalá láska dětí dožila.

Moc to bolelo. Uhnul jsem pohledem.

„No,“ nutila se Sally Jacksonová do veselého tónu, „tak já udělám něco k obědu a vy tři si zatím... promluvte.“

Věnovala Percymu ustaraný pohled a vydala se do kuchyně, ruce si ochranitelsky držela na těhotném břiše.

Meg se posadila na kraj pohovky. „Percy, tvoje máma je tak normální!“

„Hm, díky.“ Vzal hromadu učebnic na konferenčním stolku a odsunul ji stranou.

„Vidím, že rád studuješ. To je dobře,“ pochlvil jsem ho.

Percy zafuněl. „*Nenávídím* to. Přijmou mě s plným stipendiem na univerzitu v Novém Římě, ale stejně po mně chtějí, abych si dodělal všechny předměty na střední a složil závěrečnou zkoušku. Věřil bys tomu? A to ani nemluví o tom, že musím složit STSPD.“

„Cože to?“ chtěla vědět Meg.

„Zkoušku pro římské polobohy,“ vysvětlil jsem jí. „Standardní test speciálních polobožských dovedností.“

Percy se zamračil. „Tohle to znamená?“

„Já to musím vědět. Sestavil jsem části, co se týkají hudby a poezie.“

„To ti nikdy neodpustím,“ zahučel Percy.

Meg zahoupala nohama. „Takže ty jsi fakt polobůh? Jako já?“

„Bohužel jo.“ Percy se zabořil do křesla a mně přenechal místo na pohovce vedle Meg. „Můj táta je bůh Poseidón. A co tví rodiče?“

Meginy nohy znehybněly. Prohlížela si okousané nehty, dva stejné prsteny, které se jí leskly na prostředníčkách. „Nepoznala jsem je... moc.“

Percy zaváhal. „Děcák? Pěstouni?“

Vybavila se mi jistá rostlina zvaná citlivka stydlivá, kterou stvořil bůh Pan. Jakmile se dotknete jejích listů, v obraně se stáhne. Meg ji teď rozhodně připomínala, jak se před Percyho otázkami uzavírala do sebe.

Percy zvedl ruce. „Promiň. Nechtěl jsem vyzvídát.“ Podíval se tázavě na mě. „Jak jste se potkali?“

Vypověděl jsem mu to. Možná jsem trochu přehnal svou chrabrou obranu vůči Cadeovi a Mikeymu – jen abych tomu příběhu dodal spád, chápejte.

Když jsem skončil, vrátila se Sally Jacksonová. Položila na stůl mísu tortillových chipsů a pekáček s omáčkou v mnoha barevných vrstvách, které vypadaly jako podélný řez půdou.

„Ještě přinesu sendviče,“ řekla. „A sedmivrstvá omáčka mi ještě zbyla.“

„Mňam.“ Percy si namočil kus tortilly. „Tohle je její specialita, lidi.“

Sally mu pocuchala vlasy. „Je tam avokádové pyrė, zakysaná smetana, fazolová kaše, salsa –“

„Sedm vrstev?“ Užasle jsem vzhlédl. „Tys věděla, že sedmička je moje posvátné číslo? Ty jsi to vymyslela *pro mě*?“

Sally si utřela ruce do zástěry. „No, vlastně nemůžu říct –“

„Jsi moc skromná!“ Zkusil jsem ten dip. Chutnalo to skoro tak

dobře jako nachos z ambrózie. „Za tohle si vysloužíš nehynoucí slávu, Sally Jacksonová!“

„To je milé.“ Ukázala do kuchyně. „Hned jsem zpátky.“

Brzo jsme už do sebe cpali sendviče s krocaním masem, chipsy a dip a banánové koktejly. Meg jedla jako křeček, cpala si toho do pusy víc, než dokázala sežvýkat. Měl jsem plné břicho. Ještě nikdy jsem nebyl tak šťastný. Přepadla mě divná chuť pustit Xbox a zahrát si *Call of Duty*.

„Percy,“ řekl jsem, „tvoje máma je super.“

„To vím.“ Dopil koktejl. „Takže zpátky k tomu tvému příběhu... Teď musíš sloužit Meg? Vy dva se skoro neznáte.“

„Skoro, to je ještě přehnané,“ potvrdil jsem. „Ale je to tak. Můj osud je teď spojený s malou McCaffreyovou.“

„*Spolupracujeme*,“ řekla Meg. Jako by si to slovo vychutnávala.

Percy vylovil z kapsy pero a zamyšleně si jím poklepal o koleno. „A ta věc s proměnou ve smrtelníka... to už se ti stalo dvakrát?“

„Ne že bych o to stál. Poprvé, to jsme měli na Olympu takovou drobnou vzpouru. Zkusili jsme svrhnout Dia.“

Percy sebou škubl. „A asi to nevyšlo.“

„Přirozeně jsem si to odnesl hlavně já. Jo, a taky tvůj otec, Poseidón. Oba jsme byli sražení na zem jako smrtelníci a museli jsme sloužit Láomedónovi, králi Tróje. To byl krutý pán. Dokonce nám odmítl za práci zaplatit!“

Meg se málem udusila sendvičem. „Já ti taky musím platit?“

Přepadla mě hrůzná představa, jak se mi Meg McCaffreyová pokouší odvděčit víčky od lahví, kuličkami nebo kousky barevných bavlněk.

„Bez obav,“ řekl jsem jí. „Já ti žádný účet nevystavím. Ale abych pokračoval. Podruhé, když jsem se stal smrtelníkem, to se Zeus našel, že jsem mu zabil pár Kyklopů.“

Percy se zamračil. „Páni, to je hrůza. Můj brácha je taky Kyklop.“

„Tihle byli zlí! Vyrobili blesk, který zabil jednoho z mých synů!“

Meg nadskočila na opěradle pohovky. „Percyho brácha je Kyklop? To je trhlý!“

Zhluboka jsem se nadechl a pokoušel se zklidnit. „Zkrátka, byl jsem připoutaný k Admétovi, králi Thesálie. To byl laskavý pán. Měl jsem ho moc rád, zařídil jsem, aby všechny jeho krávy měly dvě telátka.“

„Pořídíš mi taky telátka?“ zeptala se Meg.

„No, Meg,“ povzdechl jsem si, „nejdřív bys musela mít krávu. Víš –“

„Lidi,“ přerušil nás Percy. „Takže, abych si to shrnul, musíš tady Meg sloužit jak dlouho?“

„Po neznámou dobu. Nejspíš rok. Možná víc.“

„A během té doby –“

„Budu jistě čelit mnoha těžkým zkouškám a útrapám.“

„Jako třeba opatřit mi krávy,“ řekla Meg.

Začal jsem zuby. „Ještě nevím, co to bude za zkoušky. Ale jestli si je protřpím a osvědčím se, Zeus mi odpustí a dovolí mi stát se zase bohem.“

Percy nevypadal, že by ho to přesvědčilo – možná proto, že jsem nemluvil moc přesvědčivě. *Musel* jsem věřit, že můj trest je dočasný, stejně jako tomu bylo předtím. Jenže Zeus taky vymyslel to přísné

pravidlo pro basketbal a nepodmíněné tresty: *Tříkrát a dost*. Nezbyvalo mi než doufat, že se to na mě nevztahuje.

„Potřebuju čas na vzpamatování,“ pokračoval jsem. „Až se dostaneme do Tábora polokrevných, poradím se s Cheirónem. Zjistím, které božské schopnosti mi v tomhle smrtelném těle zůstaly.“

„Pokud vůbec něco,“ zapochyboval Percy.

„Budme optimisté.“

Percy se opřel v křesle. „Máte představu, co za duchy vás to pronásledovalo?“

„Lesklý fleky,“ odpověděla Meg. „Byly lesklý a takový... jako fleky.“

Percy vážně přikývl. „To jsou ti nejhorší.“

„To je jedno,“ vložil jsem se do toho. „Ať jsou, co jsou, musíme pryč. Až se dostaneme do tábora, kouzelné hranice mě ochrání.“

„A co mě?“ ozvala se Meg.

„No jistě. Tebe taky.“

Percy se zakabonil. „Apollóne, jestli jsi vážně smrtelník, jako že na sto procent člověk, dostaneš se vůbec do tábora?“

Sedmivrstvý dip se mi začal v žaludku bouřit. „To prosím ani neříkej. Jistěže se tam dostanu. *Musím*.“

„Ale teď se můžeš v boji zranit...,“ uvažoval Percy. „Na druhou stranu, třeba si tě nestvůry nevšimnou, protože nejsi důležitý.“

„Nech toho!“ Ruce se mi tráslly. Dost velké trauma pro mě znamenalo být smrtelníkem. Představa, že nesmím do tábora, že jsem *nedůležitý*... Ne. To prostě nejde.

„Určitě mi nějaké schopnosti zůstaly,“ tvrdil jsem. „Například jsem pořád pohledný, jenom co se mi vyčistí pleť a něco shodím. Musím mít i jiné schopnosti!“

Percy se obrátil k Meg. „A co ty? Prý jsi házela pytle se smetím. Umíš ještě něco, o čem je dobré vědět? Třeba přivolat blesky? Nebo nechat explodovat záchod?“

Meg se váhavě usmála. „To není žádná schopnost.“

„To teda je,“ nedal se Percy. „Někteří nejlepší polobohové začínali tak, že zlikvidovali záchod.“

Meg se zahihňala.

Nezamlouvalo se mi, jak se na Percyho culila. Nechtěl jsem, aby se do něj zakoukala. To bychom se odtud možná nedostali. A i když jsem oceňoval kuchyni Sally Jacksonové – právě teď se sem z kuchyně nesla božská vůně nějaké pečené sladkosti – potřeboval jsem rychle do tábora.

„Ehm.“ Promnul jsem si ruce. „Kdy můžeme vyrazit?“

Percy se podíval na hodiny na stěně. „Podle mě klidně hned. Jestli vás někdo sledoval, ať jde radši za námi, než aby tu čenichal kolem bytu.“

„Tak se mi to líbí,“ pochlvil jsem ho.

Percy znechuceně ukázal na hromadu studijních materiálů. „Jenom se musím do večera vrátit. Mám spoustu učení. Ty první dvě zkoušky – fuj. Nebýt Annabeth –“

„Kdo je to?“ chtěla vědět Meg.

„Moje holka.“

Meg se zamračila. Byl jsem rád, že se tu nepovalují žádné pytle se smetím a nemá co házet.

„Tak si dej pauzu!“ pobídl jsem ho. „Malý výlet na Long Island a pročistíš si hlavu.“

„Hm. Na tom něco bude. Fajn. Pojďme.“

Zvedl se, zrovna když vešla Sally Jacksonová s talířem čerstvě upečených sušenek s čokoládovými kousky. Kdovíproč byly modré, ale voněly přímo nebesky – a tohle já musím vědět. Jsem přece z nebes.

„Mami, nevyšiluj,“ začal Percy.

Sally si povzdechla. „Nesnáším, když tohle řekneš.“

„Jenom tyhle dva odvezu do tábora. To je všechno. Hned jsem zpátky.“

„To už jsem myslím taky slyšela.“

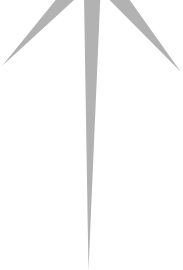
„*Slibuju.*“

Sally se podívala na mě a pak na Meg. Tvář jí zjihla, vrozená laskavost nejspíš překonala starost. „Dobře. Dej pozor. Moc ráda jsem vás oba poznala. Prosím, pokuste se neumřít.“

Percy jí dal pusku na tvář. Natáhl se po sušenkách, ale jeho máma odsunula talíř.

„Kdepak,“ řekla. „Apollón a Meg si vzít můžou, ale tobě to schovám, dokud se v pořádku nevrátíš. A spěšij, zlato. Aby ti je Paul všechny nesnědl, až dorazí.“

Percy se zachmuřil. Obrátil se k nám. „Slyšeli jste to? Tady jde o hromadu sušenek. Jestli se jich kvůli vám nedožiju, tak se pěkně naštvu.“

6

Aquaman řídí

Horší to být nemůže

Á, počkat – může

K MÉMU VELKÉMU ZKLAMÁNÍ neměli Jacksonovi na půjčení žádný luk ani toulec.

„Mně lukostřelba moc nejde,“ vysvětlil Percy.

„Ano, jenomže *mně* jde,“ namítl jsem. „A proto bys měl mít vždycky v záloze plán pro *mé* potřeby.“

Sally mně i Meg půjčila pořádné zimní bundy. Ta moje byla modrá a pod límcem měla napsáno BLOFIS. Možná nějaké tajemné zaklínadlo před zlými duchy. Hekaté by to věděla. Čáry nejsou zrovna můj obor.

Když jsme došli k priusu, Meg si zabrala místo vedle řidiče, což byl další projev mé současné bídne existence. Bohové vzadu nejezdí. Znovu jsem navrhl, že pojedu za nimi v maserati nebo v lamborghini, ale Percy se přiznal, že žádné nemá. Ten prius je jediné auto Jacksonovy rodiny.

Teda... uf. Prostě *uf*.

Tam vzadu se mi brzo začalo dělat nanic. Jezdával jsem ve svém slunečním voze po obloze, kde je každý pruh rychlý. Na longisland-

skou dálnici jsem zvyklý nebyl. Věřte mi, že ani v poledne uprostřed ledna není na těch vašich expresních silnicích nic expresního.

Percy střídavě šlapal na brzdy a zase přidával plyn. Vážně jsem litoval, že nemůžu mrštit dopředu kulový blesk, roztavit auta před námi a udělat prostor našemu jednoznačně důležitějšímu putování.

„Nemá ten tvůj prius plamenomety?“ zjišťoval jsem. „Lasery? Nebo aspoň héfaistovské nárazníkové čepele? Co je to za levný šunt?“

Percy se podíval do zpětného zrcátka. „Tak se jezdí u vás na Olympu?“

„Tam dopravní zácpy nemáme. To ti můžu dát písemně.“

Meg si pohrávala se svými prstýnky. Znovu mě napadlo, jestli není nějak spojená s Artemidou. Měsíc je sestřin symbol. Že by Artemis Meg poslala, aby na mě dohlédla?

Ale to se mi nezdálo. Artemis se se mnou nikdy nechtěla o nic podělit – o polobohy, šípy, národy ani o narozeninové oslavy. Tak to chodí mezi dvojčaty. A navíc mi Meg McCaffreyová nepřipadala jako stoupenec mé sestry. Měla jinou auru... být ještě bůh, poznám ji snadno. Ale bůh už jsem nebyl. Musel jsem se spolehnout na lidskou intuici, což je jako sbírat jehly kuchyňskou chňapkou.

Meg se obrátila a hleděla dozadu, asi zjišťovala, jestli nás neprohlásleďují svítící fleky. „Aspoň že nás ne–“

„Neříkej to,“ zarazil ji Percy.

Meg zafuněla. „Nevíš, co jsem chtěla –“

„Chtěla jsi říct ‚Aspoň že nás nepronásleďují‘. To nese smůlu. Hned pak si všimneme, že nás vlastně *pronásleďují*. A skončí to

obrovskou bitvou, která zdemoluje naše rodinné auto a možná i celou dálnici. A pak budeme muset až do tábora běžet.“

Meg vykulila oči. „Ty umíš předvídat budoucnost?“

„Ani nemusím.“ Percy přešel do pruhu, který se vlekl o něco míň. „Už jsem to zažil mockrát. Kromě toho,“ střelil po mně vyčítavým pohledem, „předvídat budoucnost už nedokáže nikdo. Orákulum nefunguje.“

„Jaké Orákulum?“ zeptala se Meg.

Ani jeden jsme neodpověděli. Chvilí jsem byl tak omráčený, že jsem nebyl schopen slova. A věřte mi, že k tomu musím být *pořádně* omráčený.

„*Pořád* nefunguje?“ zeptal jsem se přiškrčeně.

„To jsi nevěděl? No jo, byl jsi šest měsíců mimo, ale stalo se to, když jsi ještě byl u toho.“

Taková nespravedlnost. Tehdy jsem se musel schovávat před Diovým hněvem, což je naprosto oprávněná omluva. Jak jsem měl vědět, že Gaia využije chaosu války a vytáhne z Tartaru mého nejstaršího a největšího nepřítele, aby si zabral svoje staré doupě v jeskyni v Delfách a odřízl zdroj mé prorocké síly?

No jo, už vás slyším, jak mě kritizujete: *Jsi bůh prorockví, Apollóne. Jak jsi mohl* nevědět, *že se to stane?*

A doufám, že vy slyšíte, jak na vás na všechny prskám jako Meg McCaffreyová.

Spolkl jsem pachut' strachu a sedmivrstvého dipu. „Jenom jsem... si myslel – Doufal jsem, že se to už nějak vyřešilo.“

„Chceš říct, že to vyřešili polobohové,“ zahučel Percy, „kteří se vydali na velkou výpravu na záchranu delfského Orákula?“

„Přesně tak!“ Věděl jsem, že to Percy pochopí. „Cheirón na to prostě zapomněl. Připomenu mu to, hned jak se dostaneme do tábora, a on pošle vás talentované pěšáky – chci říct hrdiny –“

„No, pes je zakopaný v tom,“ přerušil mě Percy, „že na výpravu je třeba proroctví, že? To je pravidlo. A když není Orákulum, nejsou proroctví, takže to máme –“

„Hlavu 88,“ povzdechl jsem si.

Meg po mně hodila kus jakési cupaniny. „Je to Hlava 22.“

„Ne,“ vysvětloval jsem trpělivě. „Tohle je hlava 88, čtyřikrát horší.“

Připadalo mi, jako bych se vznášel v teplé koupeli a někdo vytáhl zátku. Voda se kolem mě rozvířila a táhla mě dolů. Brzo zůstanu roztřesený zimou a odhalený nebo mě to vcucne do odtoku a do stoky beznaděje. (Nesmějte se. Je to naprosto dokonalá metafora. Když jste bůh, vtáhne vás to do odpadu jako nic – stačí přestat dávat pozor, uvolnit se a v nesprávnou chvíli náhodou změnit podobu. Jednou jsem se probudil v čističce splašků v Biloxi v Mississippi, ale o tom se mi teď nechce mluvit.)

Začínal jsem chápat, co mě čeká během mého pozemského pobytu. Orákulum ovládají nepřátelské síly. Můj protivník leží připravený, čeká a každým dnem sílí v magických výparech delfských jeskyní. A já jsem slabý smrtelník připoutaný k necvičenému polobohovi, který háže smetím a hryže si nehty.

Ne. Zeus přece nemůže čekat, že tohle napravím. Ve svém současném stavu ne.

A přece... *někdo* za mnou ty zloděje do uličky poslal. Někdo věděl, kde přistanu.

Toto je pouze náhled elektronické knihy. Zakoupení její plné verze je možné v elektronickém obchodě společnosti eReading.